

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 2.

Tjerte Sessions anden Samling.

1ste Møde.

Mandagen d. 7. Maars.

(Fortf.)

S. Sage: Da der er blevet anket over, at jeg ikke havde oplæst fuldstændigt, uagtet jeg troer ogsaa at have oplæst den Linie, som den ærede Rigsdagsmand fra Langeland senere oplæste, maa det maaskee være mig tilladt at oplæse en Deel af Klagen, hvoraf det tillige vil sees, hvorpaa den fornemmelig gaaer ud, og hvad det er, Formanden for Valgbestyrelsen har udtalt. Der tales i Klagen først om Formandens Udtalelser forinden Raaringen til Fordeel for Hr. Gomard, dernæst siges der:

„Hvorvel nu flere af Valgbestyrrelsens Medlemmer strax protesterede imod denne Fremgangsmaade og usorbeholdent erklærede for Hrr. Justitsraaden, at de aldrig vilde have valgt ham til Formand, naar de ikke havde stolet paa, at han som gammel Embedsmand vilde have Agtelse for Loven og afholde sig fra enhver uberettiget Indvirken paa Valget, saa tog han et mere Hensyn til denne Protest, end at han, da Discussionen mellem Candidaterne og Valgerne var tilende, og Stemningen syntes at være gunstigt for Hrr. C. Petersen, endnu en Gang traadte frem og umiddelbart forinden selve Valghandlingen paa en endnu kraftigere Maade, ved at henvende sig til Valgernes Følelse for ham, deres Loyalitet og personlige Interesser, søgte at bringe dem til at stemme paa Hr. Gomard. Forat det høie Thing kan gjøre sig en Forestilling om, hvor hensynsløse hans Vittringer vare, skulle vi tillade os korteligen at berøre disse. At han kaldte sin Tale til Valgerne en Afstedtale, hvori han, efter at have mindet dem om hans lange Samliv med dem, ind-

stændigen bad dem at agte paa hans fdfste Ord og stemme paa Hr. Gomard (Hør!); at han angreb dennes Modecandidat og vilde insinuere, at denne hæderlige Mand hørte til et Parti, som han ikke var ærlig nok til at ville tilstaae, og at han forudsagde Krig, Ulykker og alle mulige Landeplager som Resultatet af dette Parties Bestræbelser (Hør!); alt dette skulle vi endda lægge mindre Vægt paa. Ja, endog den lidet constitutionelle Maade, hvorpaa han søgte at drage Hans Majestæt ind i Debatten (Hør!) og gjøre ham til personlig Deeltager i Valgkampen (Hør!), idet han derved vilde overbevise Valgerne om, at de traadte op mod deres Konge og Herre ved at stemme paa Hrr. C. Petersen, er ikke det, som vi tillægge størst Betydning. Men at han som Formand for Valgbestyrelsen og som en af Districtets ældste og meest ansete Embedsmænd, hvis Ord derfor af en stor Deel af Valgerne maatte ansees for fuldkommen troværdige, vilde fremstille Sagen saaledes for disse, at det opløste Folkething ved sin hensynsløse Opræden havde fremkaldt en Strid mellem Regjeringen og Rigsdagen, hvori — for at bruge hans egne Ord — „enten Regjeringen eller Rigsdagen maatte gaae tilgrunde“ (Hør!), dette ansee vi for i høieste Grad usorvarligt; thi, idet han identificerede Hr. C. Petersen med det opløste Folkethings Majoritet, — som denne forøvrigt ingenlunde med nogen Visshed kunde formodes at samstemme med, — stillede han den mindre oplyste Deel af Valgerne imellem de tvende Alternativer, enten at opgive C. Petersen eller Rigsdagen, og det er let at forudsæe, hvilket af disse de maatte foretrække. Naar dette nu erindres, at af 1151 Stemmegivende vilde 50 Stemmer fleer til Hr. Petersens Side have givet denne